

LLUÍS PUIG

DIRECTOR DEL CENTRE

LLUÍS PUIG ÉS EL NOU DIRECTOR DEL CENTRE DE PROMOCIÓ DE LA CULTURA POPULAR I TRADICIONAL CATALANA, DEPENDENT DEL DEPARTAMENT DE CULTURA DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA, QUE TORNA A CONDUIR -DESPRÉS D'UNA BREU ETAPA EL 2006- FERRAN MASCARELL. AQUESTA ÉS LA PRIMERA ENTREVISTA QUE CONCEDEIX, POCS DIES DESPRÉS D'HAVER ATERRAT EN EL CÀRREC, L'ANTIC MÚSIC, CREADOR DE LA FIRA MEDITERRÀNIA, PROMOTOR PRIVAT AMB VESC, DIRECTOR ARTÍSTIC DEL MERCAT DE MÚSICA VIVA DE VIC I MOLTES COSES MÉS.

TEXT: FERRAN RIERA / FOTO: JUAN MIGUEL MORALES

SONS: Anem fins a l'inici. Com et vas vincular a la cultura i la música popular?

LLUÍS PUIG: Vaig néixer a Terrassa el 1959. Als 14 anys vaig entrar al món de la cultura tradicional a través d'una colla sardanística, i als 15 ja estava contractant cobles, d'amagat, esclar. Vaig entrar a la cultura tradicional ballant sardanes i fent gestió. D'aquí vaig passar al món dels esbarts. Estant en el món de la dansa, cap als 20 anys em vaig adonar que no m'entenia amb els músics. Llavors em vaig posar a estudiar música, i fent treballs de recerca vam començar a endreçar i a catalogar el material etnogràfic de

llibres de cultura tradicional, un LP, que potser és l'últim que es va editar a Catalunya –*Un temps de festa* (Tram, 1991)–, alguna exposició... Paral·lelament, el 1990-91 es va celebrar l'Any Amades i la Roda em va encarregar una Tamborinada centrada en la cultura tradicional. A partir d'aquí, em van demanar d'entrar al Departament de Cultura per treballar en cultura tradicional, tot i que encara no funcionava el Centre. Hi havia la Secretaria de Difusió Cultural i un Servei de Patrimoni Etnològic. El Centre de Promoció es va crear el 1993, i es van començar a fer l'Expocultura del 1994, el Dansàneu a Esterri d'Àneu, l'Aula de Música Tradicional, la Fira Mediterrània el 1998...

"EN UN MOMENT DE REBALLADA, CAL IMPLICAR TOTS ELS AGENTS"

Parlant de la Fira, tu vas ser-ne el creador? De la primera idea de la Fira de Manresa, sí. Però va ser un càrrec del director del Centre, Vidal i Gayolà. A Manresa es feia una gran festa sardanista on també participaven colles de cultura popular, i ens va dir a Pere Fontanet i a mi que dissenyéssim una fira que aplegués la música, el teatre i la dansa tradicional, perquè a la Fira de Teatre al Carrer de Tàrraga i al Mercat de Música Viva de Vic no els interessava el tema. Poc després vas abandonar l'administració per fundar una empresa de management. Deu anys després d'estar treballant a l'administració pública, vaig engegar una nova etapa de deu anys corri a promotor musical privat amb Vesc. Fins ara mateix. En total, són quinze anys a l'associacionisme, deu a l'administració i deu més a l'empresa privada. Aquesta combinació d'experiències és la que em dona més ànims per assumir el nou càrrec. Si he pogut dir que sí és perquè a Vesc hi ha un capital humà extraordinari. I al Mercat de Vic hi ha un equip professional que hi treballa des de fa 22 anys, i la meua direcció artística –tres anys– era un pas transitori.

Aquest 2011 tornes al Centre, una casa coneguda. Què hi trobes? Sí, torno a casa i hi ha moltes cares canviades. Però no m'és un món desconegut. Potser en alguns temes m'he desconnectat, però he mantingut molts contactes. M'he trobat l'antic director, l'amic Ramon Fontdevila, i hem fet un traspàs dels més agradables que em podia haver

obliga a racionalitzar molt. Volem fer un pacte entre les entitats, les administracions i les empreses per tal que les coses quallin i tinguin la màxima repercussió possible. Volem implicar-hi tots els agents, privats, públics, associacions... Alhora també pretenem la posada al dia de la cultura en tots els àmbits, en temes de projecció exterior i internacionalització, i també en temes més interns, de dinamització i competitivitat.

Parlem d'un tema més concret: la música tradicional. En primer lloc, la música tradicional catalana és a anys llum de la situació en què es trobava fa trenta anys. Per exemple, quan es va crear l'Aula de Música Tradicional hi havia poquíssimes persones que poguessin ser mestres de gralla, i tampoc hi havia prou lutiers competents. L'Aula fa un gran treball, i s'installa a diverses poblacions. També l'ESMUC, que ha creat un departament d'instruments tradicionals. S'ha cobert tota l'escala d'aprenentatge, des de l'escola fins als nivells superiors. Un altre exemple: quan es va crear la Fira Mediterrània, ni els mateixos músics es pensaven que es pogués mantenir aquell mercat. Hi ha hagut un gran canvi de mentalitat.

"M'AGRADARIA UNA MÚSICA TRADICIONAL MES COMPROMESA"

I pel que fa als intèrprets? Tenim grans virtuoses. Però tinc la sensació que els grups de música tradicional pensen més en el repertori i l'instrument que en la posada a escena, la llum, el so, el vestuari, les presentacions. Falta assolir aquest nivell. El públic que paga una entrada vol veure una cosa professional, ben feta, com al C.A.T. de Barcelona. Ens falta acabar de madurar en aquest aspecte, tot i que s'ha fet molta feina. I també trobo una altra mancança important: m'agradaria una música tradicional més compromesa socialment. Sí que hi ha artistes que fan sàtires, crítiques o protestes relacionades amb els problemes que ens envolten, però encara hi ha un excés de cançons sobre el rector que aixeca les faldilles a la minyona, per posar un exemple, que en un context rural, amb censura, devia ser el *non plus*. Trobo a faltar més la cançó protesta. La nova creació basada en la música d'arrel